ముగింపులేని కథ ముగిసింది

వెంకటపతి మంచి రచయిత. అలాగని గొప్ప పేరున్న రచయిత మాత్రం కాదు. పట్టుకొమ్మలాంటి గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం పొట్టకూటికోసం చేసుకుంటూ తీరిక సమయాల్లో రచనలు చేస్తుంటాడు. ఆకర్షణీయమైన పోటీలు ప్రకటించినప్పుడు తీరిక చేసుకుని హడావుడిగా రాస్తుంటాడు. అతని రచనలకు కొన్ని బహుమతులు వచ్చాయి కూడా. అయితే ఈనాటి కొందరు రచయితలలాగే రచనల మీద లక్షలు ఆర్జించి లక్షణంగా బ్రతికే స్థాయికి మాత్రం ఎదగలేదు. బహుశా ఆ స్థాయికి ఎప్పటికీ ఎదగలేక పోవచ్చు కూడా. అతను రాసినవి రాసిలో తక్కువైనా వాటిలో చాలా వాటికి వాసి, వన్నె ఉన్నా కారణంగా అతనికి ఒక మంచి రచయితగా గుర్తింపు వచ్చింది. దానికితోడు ఇంగ్లీషులో కూడా అప్పుడప్పుడు రాస్తుండడం, అది ఉత్తర భారత పత్రికలో వస్తుండడం కూడా జరుగుతుంటుంది. అదేవిధంగా తెలుగులో వచ్చిన మంచి కథల్ని అతను చక్కగా ఇంగ్లీషులోకి అనువదించి ఆంగ్ల పత్రికలకు పంపుతూండడం, వాటిలో కొన్ని ప్రచురితమవుతుండడం కూడా అప్పుడప్పుడు జరుగుతుంటుంది.

వెంకటపతి ఎక్కువగా రాయలేక పోవడానికి మరో కారణం ఉంది. అతనికి పుస్తకాలు, పత్రికలు చదవడమంటే ప్రాణం. ప్రాణం అనడంకంటే పిచ్చి అంటే బాగుంటుంది. ఇంగ్లీషువి సరేసరి. తెలుగులో వచ్చే ప్రముఖ వారపత్రికలు, మాసపత్రికలూ అన్నీ చదువుతూనే ఉంటాడు.

ఆఫీసు వదిలిపెట్టాక దగ్గర్లో వున్న న్యూస్‌స్టాల్‌కి వెళ్ళి ఆరోజు వచ్చిన వారపత్రిక కొన్నాడు వెంకటపతి.

అక్కడే నిలబడి ఆవారం అందులో ఏముందోనని తిరగేయసాగాడు. అందులో తెలుగు సాహిత్య సామ్రాజ్యాన్ని ఏకఛత్రతంగా ఏలుతున్న (కిట్టనివాళ్ళ మాటల్లో చీల్చి చెండాడుతున్న) ఇద్దరు రచయితల సీరియల్స్, నిచ్చెనపై త్వరత్వరగా ఎక్కుతున్న మరో వర్ధమాన రచయిత సీరియల్ ముచ్చటగా మూడున్నాయి. అవి ఉండి తీరాల్సినవి. సీరియల్స్‌ని పత్రికలలో సాధారణంగా చదవడు వెంకటపతి. అవి ఎలాగూ విజయవాడ పబ్లిషర్స్ పుణ్యమా అని సీరియల్ పత్రికలో అయిపోవడంతోటే పుస్తకాలుగా నవలా రూపంలో నవనవలాడుతూ వస్తాయి. అప్పుడు చదవచ్చు. ఇకపోతే కథలు - వాటిని ఆసక్తిగా చదువుతాడు. ఎవరైనా కొత్త రచయిత పేరు కన్పిస్తే మరింత ఆసక్తిగా చదువుతాడు.

కొంచెంసేపు పేజీలు హడావుడిగా తిప్పి, ఆ తర్వాత పత్రిక చూస్తూనే పేవ్‌మెంట్ మీద నడవ సాగాడు.

బస్‌స్టాప్ దగ్గర్లో వున్న స్టేషనరీ షాప్‌లో చిన్నకూతురు చెప్పిన రెండు రికార్డ్ నోట్ పుస్తకాలు కొన్నాడు.

అక్కడనుంచి బస్‌స్టాప్‌కి వచ్చి బస్ షెల్టర్‌లో కూర్చున్నాడు వెంకటపతి.

మరో ఐదు నిమిషాలలో తన కాలనీ బస్ వస్తుంది.

ఓసారి పేపర్లో ఓ పేరా చదవడం, బస్ వస్తోందేమోనని చూడడం - ఈవిధంగా మెడకి పని కల్పించాడు. చూస్తుండగానే బస్ వచ్చింది.

నిండుచూలాల్లాగా, కడుపుతో వున్న తేలులాగా, వ్రేలాడుతున్న జనంతో వేగంగా వచ్చి, ఆగకుండానే దూసుకుపోయింది కాలనీ బస్.

మరో నలభై నిమిషాలకి కాని మరో బస్ లేదు.

అందువల్ల ఉసూరుమంటూ, కాస్త వేడివేడి కాఫీ త్రాగివద్దామని దగ్గర్లో వున్న హోటల్‌కి బయలుదేరాడు వెంకటపతి.

సాధారణంగా పెద్ద హోటల్స్‌కి వెళ్ళడు వెంకటపతి. వాటిలో రుచి బాగున్నా లేకపోయినా ధర మాత్రం బాగా ఉంటుంది. చిన్న హోటల్స్ చాలా వాటిలో ధర తక్కువ రుచి ఎక్కువగా ఉంటుంది. అందువల్ల ఒక్కడూ అయితే చిన్న హోటల్స్‌కే వెళ్తాడు.

స్నేహితులు, పెద్దవాళ్ళు ఉన్నప్పుడు మాత్రం పెద్ద హోటల్స్‌కే వెళ్తాడు.

మరి ఫాల్స్‌ప్రెస్టేజి మెయిన్‌టైన్ చేయాలి కదా!

హోటల్లో కొంచెం వెనగ్గా వెళ్ళి మూలసీటు దగ్గర కూర్చున్నాడు.

సర్వర్ వచ్చి ఏంకావాలి అని అడగడంపోయి, వెంకటపతి చేతిలో మడిచివున్న పత్రికను చూస్తూ, "అది ఏ పత్రిక సార్?" అని అడిగాడు.

వెంకటపతికి ఒళ్ళు మండింది.

'ఈ రోజుల్లో ప్రతివాళ్ళూ తెలివి మీరారు. ఏ పత్రికైతే వీడికెందుకో .... బోడిగాడు" అని మనసులోనే అనుకున్నాడు.

పైకిమాత్రం ఏమీ అనకుండా అతని ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా "స్ట్రాంగ్ కాఫీ అర్జంటుగా తేవాలి. బస్ టైం అవుతోంది" అని ఒక్కబిగిని అన్నాడు.

సర్వర్ ఏమీ మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు. అలస్యం చేయకుండానే ట్రేలో కాఫీ తెచ్చి ముందుంచాడు.

వెంకటపతి పత్రికను ఖాళీగావున్న ప్రక్క కుర్చీలో పెట్టి కాఫీ కప్ తీసుకున్నాడు.

వెంటనే సర్వర్ ఆత్రంగా ఆ పత్రికను తీసుకుని త్వరత్వరగా పేజీలు తిరగవేయసాగాడు.

వెంకటపతికి కాలు కొచ్చింది.

మూడోకన్ను ఉండివుంటే వెంటనే సర్వర్‌ని భస్మీపటలం చేసి ఉండేవాడు. కాని అంత తీక్షణంగానూ చూశాడు. "అదెందుకు తీస్తావు? అక్కడపెట్టు" అన్నాడు కటువుగా పట్టరాని కోపాన్ని పట్టు బలవంతం మీద ఆపుకుంటూ.

మారు మాట్లాడకుండా పత్రిక అక్కడ పెట్టేసి "సారీ సర్" అని బిల్ తేవడానికి వెళ్ళాడు.

"ఇంతోటి ఉద్యోగానికి వీడికి బోడి ఇంగ్లీషు కూడాను. వెధవ్వేషాలూ వీడూను.' అంటూ మనసులో విసుక్కున్నాడు.

సర్వర్ బిల్ తీసుకురాగానే వాడివంక ఓసారి కోపంగా చూసి ఆ బిల్ తీసుకుని కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

బిల్ పే చేస్తూ "చూడండి, మీ సర్వర్లకి కొంచెం బుద్ధి చెప్పండి. సప్లయి మీదకంటె పత్రికల

మీద శ్రద్ధ ఎక్కువయింది," అంటూ కంప్లయింట్ చేశాడు వెంకటపతి.

"ఎవరూ నటరాజా!" అంటూ ఆమూలగా చూశాడు ప్రొప్రయిటర్.

"నటరాజో, విటరాజో - ఆ చివరి టేబుల్ దగ్గర సప్లయిర్" అంటూ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"వాడికి పత్రికలన్నా, పుస్తకాలన్నా మహా పిచ్చి సార్. చెప్పి చెప్పి విసిగి పోయాం. చివరికి ఏదో ఒరోజున ఉద్యోగం ఊడపీకాల్సి వస్తుంది. కాని-" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోయాడు ప్రొప్రయిటర్. అదేమీ వినిపించుకోకుండా బయటపడి, బస్‌షెల్టర్ లోకి పోయి కూర్చున్నాడు వెంకటపతి.

పత్రిక తెరిచి పేజీలు తిరగవేయడం మొదలెట్టాడో లేదో ప్రక్కనున్న పెద్ద మనిషి "మాస్టారూ .... ఓసారి పత్రిక ఇస్తారా?" అన్నాడు.

నమలకుండా మింగేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది వెంకటపతికి. ఆయన వంక చూశాడు. మనిషి మంచి బట్టల్లో, బాగా చదువుకున్నవాడిలాగా, మంచి ఉద్యోగమే చేస్తున్నవాడిలాగా కనిపించాడు.

హుఁ - మన తెలుగు వాళ్ళకున్న తెగులే ఇది. పత్రిక కొనాలంటే ఏడ్చి చస్తారు. బేవార్స్‌గా చదవడమంటే పడిచస్తారు' అనుకుంటూ పెదవులు బిగించి లోపలే పళ్ళు కొరుక్కున్నాడు.

"మాస్టారూ - అసలు ఈవారం ఏమి వచ్చాయో కంటెన్ట్స్ చూసి ఇచ్చేస్తాను" అన్నాడు మళ్ళీ ఆ పెద్ద మనిషి వెంకటపతి భావాల్నేమీ గ్రహించకుండా.

ఇంక తప్పదనుకుని విసుగ్గా పత్రికను ఆ పెద్దమనిషి కిచ్చాడు.

ఇంతలో ఓ బస్ వచ్చింది.

దాని నంబరు సరిగ్గా కనిపించడం లేదు.

నంబర్ చూడాలని వడివడిగా బస్ ముందుకి వెళ్ళాడు వెంకటపతి, అది తనది కాదు.

వెంటనే తిరిగి షెల్టరులోకి వచ్చాడు.

బస్ వెళ్ళిపోయింది.

పక్కన చూస్తే పేపరు తీసుకొన్న పెద్ద మనిషి లేడు.

కంగారులో తిరిగియ్యడం మరచిపోయి బస్సెక్కేశాడో, కావాలనే చంకబెట్టుకుని ఉడాయించాడో, ఆ పెద్ద మనిషికీ, ఉంటే దేవుడికీ తెలియాలి.

ఆ పెద్ద మనిషిని మనసారా మనసులో తిట్టుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

కాలంగ గడుస్తుందే కాని కాలనీ బస్ రావడం లేదు.

ఏమీ తోచక విసుగ్గా ఉండి, చేతిలోని పేకెట్‌ని అటూ ఇటూ తిప్పసాగాడు.

దానిమీద కట్టిన రేపర్ ఏదో వారపత్రికలోది.

ఏదో కథలాగా అనిపిస్తోంది.

కాలక్షేపం కోసం అదేమిటో చూద్దామని చదవటం మొదలు పెట్టాడు.

అది మామూలు వారపత్రిక సైజులోనే ఉన్న పత్రిక.

పేరుకాని, దాని తేదీకాని, రచయిత పేరుకాని కనిపించడం లేదు. కథలో మొదటి పేజీ లేదు.

అందువల్ల కథ పేరుకాని, రచయిత పేరుకాని తెలియలేదు. ఓసారి ఆ పాకెట్‌ని అటూ ఇటూ తిప్పి చదవటం మొదలు పెట్టాడు. కొంచెం చదవగానే ఎంతో ఆసక్తిని రేకెత్తించింది ఆ కథ. చక్కని శైలి.

అద్భుతమైన శిల్పం.
మనసుని హరించే కథనం.
అది డిగ్రీ చదువుకున్న నిరుద్యోగి కథ.
అడుగడుగునా అవజయా లెదురువుతున్నా జీవన సమరం సాగిస్తూ, కొవ్వొత్తిలా కరిగిపోతున్న ఒక ఉదాత్తుని కథ.
ఇతివృత్తంలో కొత్తదనం లేకపోయినా, పాత్ర చిత్రణేమిటి మిగిలిన అంశాలేమిటి - అన్నీ ప్రత్యేకంగా ఉన్నాయి. తాను ఎన్నో కథలు చదివాడు. ఎందరివో ప్రత్యేకంగా చదివాడు. కాని అది రాసింది ఎవరై ఉంటుందో గుర్తుపట్టలేక పోయాడు. పేకెట్‌ని మొత్తం విప్పి చదివాడు.
ఉన్నది నాలుగు పేజీలే, చివరి పేజీలు లేవు.
కథ ఎలా మొదలైందో తెలీదు. ఎలా ముగిసిందో తెలీదు.
మనసంతా ఆ కథలోనే లీనం అయిపోయింది.
ఎవరీ రచయిత!
ఎంత అద్భుతంగా రాశాడు!
అతని రచనలనే తను చదివినట్లనిపించలేదు.
ప్రతి విషయంలోనూ అందులో నవ్యత్వం కనిపిస్తోంది.
పేరు చెప్పకపోయినా, శైలినిబట్టి చాలామంది రచయితలను గుర్తుపట్టగలడు వెంకటపతి.
కాని ఈ రచయిత ఎవరో మాత్రం అంతుబట్టలేదు.
అసలు ఆ కథ రాసింది రచయితో, రచయిత్రో - అదీ తెలీదు.
వెళ్ళాల్సిన బస్ రావడంతో వెంకటపతి ఆలోచనలకి బ్రేక్ పడింది.
ఆ పేపర్‌ని మడిచి భద్రంగా జేబులో పెట్టుకున్నాడు.
రికార్డ్ నోట్‌బుక్స్ పట్టుకుని బస్ ఎక్కాడు.

★ ★ ★

ఇంటికి వెళ్ళాక కూడా, ఆ అజ్ఞాత రచయిత కథే వెంకటపతిని వెంటాడ సాగింది.
రాత్రి నిద్రకూడా సరిగా పట్టలేదు.
ఎంతసేపూ ఒకటే ఆలోచన - ఆ కథ ఎలా ముగిసింది?
అసలు అది కథ అనిపించడంలేదు. నిజజీవితానికి దర్పణంలా ఉంది. ఎలాగైనా ఆ కథపడిన పత్రిక ఏదో తెలుసుకొని, ఆ కాపీ సంపాదించాలి.
వీలైతే ఆ రచయితతో పరిచయం చేసుకోవాలి.
కలతనిద్రపోయాడే కాని, కలల్లో కూడా ఆ కథే రాసాగింది.

★ ★ ★

మర్నాడు ఆదివారం.
ఆఫీసు లేకపోవడంతో బజారుకి బయలుదేరాడు వెంకటపతి.
న్యూస్‌స్టాల్‌కి వెళ్ళి ఆ పత్రిక ఏదై ఉంటుందో చూడాలనుకున్నాడు.
ప్రముఖ పత్రికల ఫార్‌మాట్, గెటప్ టైప్స్ వగైరా అన్నీ అతనికి బాగా తెలుసు.
అయినా మరోసారి చూశాడు. ఆ పత్రికమాత్రం వాటిలోలేదు. అంతగా సర్క్యులేషన్ లేని, ఎక్కువగా అమ్ముడుపోని చిల్లరమల్లర పత్రికలెన్నో కూడా న్యూస్‌స్టాల్స్‌లో దర్శనం ఇస్తుంటాయి. ఒకవేళ

ఏదేనా అటువంటి పత్రికలో ఆ కథ పడిందేమోనని ఎన్నోచోట్ల ఎన్నెన్నో వాటిని చూశాడు. కాని అటువంటి పత్రికేదీ కనిపించలేదు. బహుశా పుబ్బలో పుట్టి మఖలో మాడిపోయిన బాపతు పత్రికేదో అయ్యుంటుందన్న నిర్ధారణ కొచ్చాడు వెంకటపతి.

ఇంక ఇదికాదు పని అనుకొని జిల్లా గ్రంథాలయానికి వెళ్ళాడు. సాధారణంగా వాళ్ళు సర్క్యులేషన్‌తో నిమిత్తం లేకుండా అన్ని పత్రికలనూ కొంటారు.

అయితే ఆ రోజు ఆదివారం కావడంతో జిల్లా గ్రంథాలయంలో న్యూస్‌పేపర్ సెక్షన్ ఉందేకాని, మాగజైన్ సెక్షన్ తెరిచిలేదు. ఉసూరుమంటూ తిరిగి వచ్చాడు.

ఆరోజు కూడా ఆ కథని గురించిన ఆలోచనలే అతన్ని వెన్నాడాయి.

మర్నాడు ప్రొద్దున ఏదో పనుందని చెప్పి, బాగా ముందు బయలుదేరి తిన్నగా జిల్లా గ్రంథాలయానికి వెళ్ళాడు. వాళ్ళు తెప్పించే పత్రికల లిస్టు చూసుకుని, అందులో కథలు ప్రచురించే పత్రికలు అన్నీ కూడా గాలించి చూశాడు. వాటివేటిలోనూ లేకపోవడంతో మొత్తం అక్కడికి వచ్చే పత్రికలన్నీ కూడా చూశాడు. ఎందులోనూ అటువంటి పత్రిక లేదు.

బహుశా ఆ పత్రికేదో ఒకటి రెండు సంచికలొచ్చి ఆగిపోయి ఉంటుంది. పోనీ పాతపత్రికలు చూద్దామంటే, ఏ పత్రికని చెప్పడం? ఏ తేదీదని చెప్పడం? ఇంక అది ఎండమావుల వెంట వేట అని ఖాయం చేసుకొని ఆ అన్వేషణ అప్పటికి ఆపేశాడు. ఆఫీసుకి రావడం అరగంట ఆలస్యం అయింది. కాని ఫలితం మాత్రం దక్కలేదు.

ఇంక ఒక్కటే మార్గం మిగిలింది.

మొన్నటిరోజున రికార్డ్ నోట్‌బుక్స్ కొన్న షాప్‌కి వెళ్ళి ఆ పత్రికలోని కాగితాలు ఏమైనా బైఛాన్స్ దొరుకుతాయేమోనని ప్రయత్నించడమొక్కటే మార్గం.

సాయంత్రం ఆఫీసు అవగానే తిన్నగా ఆ షాప్‌కి వెళ్ళాడు. తను అడగదలచుకున్న విషయం చాలా సిల్లీగా ఉంటుంది. అయిన వాళ్ళేమనుకున్నా సరేనని అడగడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు.

వెంకటపతి వెళ్ళేసరికి షాపులో కొంతమంది ఉన్నారు. అయితే స్కూల్స్ ఓపెనింగ్ సీజన్ కాకపోవడంతో పెద్ద రద్దీగా లేదు.

వెంకటపతిని చూడగానే "ఏం కావాలి సార్?" అని అడిగాడు షాపు యజమాని.

ఏం సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు అతనికి.

బుర్రగోకక్కుంటూ కొంచెం ఆలోచించి, "చూడండి మొన్న సాయంత్రం మీదగ్గర రికార్డ్ బుక్స్ కొన్నాను. దానిమీద రేపర్‌గా రద్దీ కాగతం వేశారు. ఆ కాగితాలు ఇంకా ఉన్నాయేమో కావాలి" అటూ జేబులోంచి ఆ పాత కాగితాన్ని చూపించాడు.

ముందు అతని ప్రశ్న షాప్ యజమానికి అర్థం కాలేదు. అర్థం అయ్యాక నవ్వుతూ "బలేవారే సార్ మీరు, రద్దీ కాగితాలు ఉంటాయా? ఎప్పటికప్పుడు వాడేస్తుంటాం" అన్నాడు.

"పోనీ ఇప్పుడు మీ దగ్గరవున్న రద్దీ కాగితాలు ఒక్కసారి చూపించండి. దొరుకుతుందేమో చూసుకుంటాను" అన్నాడు వెంకటపతి.

షాపు యజమాని ఏమనుకున్నాడో ఒక్కక్షణం ఆలోచించి "సరే చూసుకోండి" అంటూ పాకింగ్ కోసం పక్కన ఉంచిన పాతకాగితాల కట్ట ఇచ్చాడు.

ఈఅదృష్టం!

అందులో ... ఆ పత్రిక దొరికింది. పేరు "యామిని".

ఆ కథ పేరు "మగింపులేని కథ" - రచన - అన్వేషి.

అయితే ఆ కథ చివరి కాగితాలు లేవు.

అందువల్ల ముగింపు ఏమిటో తెలీదు.

ఏమైతేనేం ... ఈ ఆధారం చాలు .... ఆ రచయితని పట్టుకోడానికి. ఆ పత్రిక దొరగ్గానే, పట్టరాని ఆనందం కలిగింది వెంకటపతికి. పట్టువదలకుండా జరిపిన అన్వేషణ ఫలించినందుకు ఏనుగెక్కినంత సంబరమయింది.

ఆ పేపర్‌కి డబ్బులివ్వబోయినా తీసుకోలేదు షాప్ యజమాని. "తీసుకొండి సార్ ... పాత పేపరేగా" అన్నాడు మర్యాదగా. ఆ పత్రికను తీసుకుని పేజీలు తిరగేశాడు.

మంచి స్టాండర్డ్‌తో నడపాలని చేసిన ప్రయత్నం ప్రస్ఫుటంగా కనిపించింది. అందుకేనేమో బహుశా అదే తొలి, చివరి సంచిక కూడా అయి వుంటుంది.

ఆ పత్రిక పేరు వెంకటపతి ఎప్పుడూ వినలేదు.

పత్రిక పేరే కాదు - ఆ రచయిత ...... అన్వేషి పేరు కూడా వినలేదు.

అది కలంపేరని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

ఆ పేరుతో ఇప్పుడైతే ఎవరూ రాయడం లేదు.

ఆ పత్రిక రెండేళ్ళ కిందటిది.

అసలు ఆ రచయిత ఇప్పుడు ఉన్నాడో లేడో కూడా -

ఉంటే ఎందుకు రాయడూ? కలం పేరు మార్చుకున్నాడా? సొంతపేరుతో రాస్తున్నాడా? ఏమో?

అసలు బతికే ఉన్నాడా?

ఆ పత్రిక సంపాదకుని కలుసుకుంటేనే వీటికి సమాధానం లభించేది. అదృష్టవశాత్తు ఆ పత్రిక ఈ ఊరినుంచే వెలువడింది.

వెంటనే ఆ అడ్రసుకి బయలుదేరాడు వెంకటపతి.

దురదృష్టం!

ఆ పత్రిక యజమాని రెండేళ్ళ క్రితమే దాన్ని మూసేసి మచిలీపట్నానికి వెళ్ళిపోయాడని తెలిసింది. అయితే అడ్రసు మాత్రం చెప్పలేక పోయారు ఆ ఇంటివారు.

మర్నాడు పోస్టాఫీసుకి వెళ్ళి యామిని పత్రిక యజమాని కొత్త అడ్రసు గురించి అడిగాడు వెంకటపతి.

రెండేళ్ళ క్రిందట రికార్డ్స్ చూటానికి ముందు విసుక్కున్నా ఆ తర్వాత ఓపిగ్గా వెతికి ఆ మచిలీపట్నం అడ్రసు ఇచ్చాడు పోస్టుమాస్టరు.

అక్కడే కవరుకొని, ఆ కథానికి రచయిత అడ్రసు తెలుపవలసిందిగా కోరుతూ, ఆ పత్రిక యజమానికి ఉత్తరం రాశాడు.

పదిహేను రోజులు గడిచినా అక్కడినుంచి ఎటువంటి సమాధానం లేదు. అసలు ఆయన అక్కడ ఉన్నాడో లేడో - మరోచోటికి పోయాడో లేక ఈ లోకంనుంచే పోయాడో!

ఆయనకి ఆ ఉత్తరం అందించడానికి వీలులేకపోతే, తన ఉత్తరం తనకి తిరిగి రావాలిగా! కవరుమీద తన అడ్రసుఏకూడా రాశాడాయే. కాని ఈ రోజుల్లో అంత శ్రమ తీసుకుని శ్రద్ధగా రిటరన్ చేసే వాళ్ళెవరు? ఇంక ఆ విషయమై ఆశ వదలుకున్నాడు వెంకటపతి.

అయితే ఈలోగా స్థానికంగా ఉన్న అన్ని పత్రికలలోను 'అన్వేషి' గురించి వాకబు చేశాడు కాని ఎవరూ ఆ పేరుతో రచయిత ఉన్నట్లు చెప్పలేదు. ఈ అన్వేషిని గురించిన అన్వేషణ కేవలం మృగయాన్వేషణేనని ఇంక ఊరుకున్నాడు వెంకటపతి.

ఇరవైరోజుల తర్వాత మచిలీపట్నం నుంచి సమాధానం వచ్చింది. తాను అక్కడ రెండుమూడిళ్లు మారాననీ అందువల్ల ఉత్తరం ఆలస్యంగా అందిందనీ, పైగా వృద్ధాప్యతం వల్ల ఓపిక నశించి వెంటనే జవాబు వ్రాయలేక పోయాననీ క్షమాపణలు చెప్పుకుంటూ ఎంతో మర్యాదగా ఉత్తరం రాశాడాయన. అందులో ఆ అన్వేషి పేరు "కె.యస్.ఆర్. మూర్తి" అని వ్రాస్తూ అతని అడ్రసు ఇచ్చాడు.

ఆ అడ్రసు వెంకటపతి ఇంటికి దగ్గరే.

అది చూడగానే ప్రాణం లేచివచ్చినట్లయింది వెంకటపతికి.

ఇన్నాళ్ళ శ్రమ ఫలించిందన్న ఆనందం కలిగింది.

ఆఫీసు వదిలిపెట్టగానే తిన్నగా ఆ ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అది సందుగొందులో మురికికూపాల మధ్య పడిపోయేట్లున్న ఒక పాత పెంకుటిల్లు. దాంట్లో ఓగదిలో ఉంటున్నాడు అతను.

అసలు ఆ ఇల్లు కనుక్కోడమే గగనం అయింది.

తీరా కనుక్కున్నాక అతనా ఇంట్లో లేడని తెలిసింది.

ఎక్కడో పనిచేస్తాడనీ పొద్దున ఎనిమిదింటికి వెళ్తే తిరిగి రాత్రి పది దాటాకనే కాని రాడని తెలిసింది.

అసలు ఆ మనిషి ఉన్నాడని నిర్ధారణ కావడంతో, తృప్తి కలిగింది అతనికి. అతను కనిపించలేదన్న నిరాశ అంతగా అనిపించలేదు.

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే ఏడు గంటలకే ఆ ఇంటికి వెళ్ళాడు వెంకటపతి. తనకోసం ఎవరో పెద్దమనిషి రావడం ఆశ్చర్యంలో ముంచింది అతన్ని.

"ఎవరు కావాలండీ?" అని అడిగాడు.

"మూర్తి గారు ఉన్నారా?" అని అడిగాడు.

అతనిని చూస్తే ఎక్కడో చూసినట్లు అనిపించింది వెంకటపతికి. "నేనేనండీ! లోపలికి రండి. సార్ - మీర్చు కూర్చోడానికి కూడా ఇక్కడేమీ లేదు ఈ చింకిచాప తప్ప" అన్నాడు బాధతో.

"పర్వాలేదులెండి" అంటూ దానిమీదే కూర్చున్నాడు.

అతని చేతిలోవున్న పత్రిక చూసి "సార్ ..... ఓసారి ఆ పత్రిక ఇస్తారా!" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

అప్పుడు ఠక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది. అంతకుముందు హోటల్లో జరిగిన సంఘటన.

"మీరు పేరు నటరాజు కదూ!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అవునండి, కె. నటరాజమూర్తి. కె.యస్.ఆర్. మూర్తి అంటారు". ఆ మాటలు వినగానే ఎవరో కొరడాతో ఛెళ్ళున కొట్టినట్లయింది వెంకటపతికి.

"అన్వేషి పేరుతో రచనలు చేసేది మీరేనా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అవునండీ - అది చాలా పాతకాలంనాటి మాట" అన్నాడు అతడు.

"నాపేరు ...." అంటూ చెప్పబోయాడు వెంకటపతి.

"మీరు నాకు తెలుసుసార్. వెంకటపతిగారు. మంచి రచయితలు, మిమ్మల్ని చాలాసార్లు చూశాను" అన్నాడు అతను.

సిగ్గుతో తల కొట్టేసినట్లయింది వెంకటపతికి.

ఆ రోజు తాను - ఒక రచయిత అయ్యుండీ - ఎంత అవమానకరంగా ప్రవర్తించాడు! అతను అప్పుడు కనీసం నోరు కూడా విప్పలేదు. పైగా అదేమీ మనసులో పెట్టుకోకుండా ఎంత మర్యాదగా మాట్లాడుతున్నాడు.

అతని వ్యక్తిత్వం హిమాలయాల నంటుతుంటే, తనది పాతాళానికి తగులుకున్నట్లనిపించింది.

"రెండేళ్ళ క్రితంనాటి యామిని పత్రికలో మీ కథ 'ముగింపులేని కథ' చూశాను. దానిలో చివరి పేజీలు లేవు. ఆ కథ నాకు చాలా నచ్చింది. దాని ముగింపు ఎలా తీసుకువచ్చారో తెలుసుకోవాలని వచ్చాను" అన్నాడు వెంకటపతి తేరుకొని.

"పాత జ్ఞాపకాలను పైకి తెచ్చారన్నమాట. అది ముగింపులేని కథ సార్!"

"అంటే?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వెంకటపతి.

"అది నా జీవితం సార్! ఇది ఇంకా ముగియలేదు అన్నాడు బాధగా.

"సారీ! మిమ్మల్ని నొప్పించినట్లున్నాను. మీ గురించి తెలుసుకోవాలని ఉంది. మీతో పరిచయం పెంచుకోవాలని ఉంది".

"నేను అంతపెద్దవాడిని కాదు సార్! నా జీవితం గురించి అడిగారు కాబట్టి చెప్తున్నాను. మీరూ రచయితే కాబట్టి దీనిలో మీకు నచ్చిన అంశాలను కథలుగా మలచవచ్చు."

"మాది బ్రతికి చెడ్డ కుటుంబం. చాలా కష్టంమీద బి.ఏ. చదివాను. కాని నా చదువు నా మీద ఆధారపడ్డ తల్లి, తమ్ములు, చెల్లెళ్ళకి కూడుపెట్టలేక పోయింది. అటువాళ్ళని పోషించలేక, వాళ్ళకి బరువుగా ఉండలేక ఇల్లు వదిలి వచ్చేను. ఏ ఉద్యోగం దొరక్క చివరికి హోటల్లో సర్వర్‌గా చేరాను.

నాకు మొదటినుంచీ కథలు రాయడం సరదా. మంచి కథలు చాలా రాశాను. కాని ఏ పెద్దపత్రికా వాటిని ప్రచురించలేదు. అన్నీ క్షేమంగా తిరిగి వచ్చేవి. కొత్త రచయితను కాబట్టి నా కథలు చదివే ఓపిక వారికి ఉండదేమో అనిపించింది. యామినిలాంటి రెండు మూడు పత్రికలలో మాత్రమే నాకథలు పడ్డాయి. అయితే అవేవీ నిలవలేదు. వాటితోనే నా అన్వేషి పేరు అంతరించింది. పూర్తి నిరాశతో చాలాకాలం కలం ముట్టలేదు. నా ఆరోగ్యం అంతంతమాత్రం. హోటల్లో చేసేది గొడ్డుచాకిరి . ఇంక ఏం రాస్తాను. కాగితం కొనాలన్నా డబ్బుండాలిగా.

"అలాగే కొంచెం కూడబెట్టుకుని ఆత్మని చంపుకుని 'రజని' అన్న ఆడపేరుతో ఏడెనిమిది నెలలబట్టీ, ఈనాడు వస్తున్న వ్యాపారసరళి రచనలు మొదలుపెట్టాను. ఇవి ప్రచురితమవుతున్నాయి. ఇప్పుడిప్పుడే పేరులోకి వస్తున్నాను. అన్వేషి - నటరాజు అస్తమించారు. ఇప్పుడు ఉదయించేది రజనే. మిగిలేది రజనే" అన్నాడు అతను.

అప్పుడు జ్ఞానకం వచ్చింది వెంకటపతికి, రజని పేరుతో రచనలు చదివినట్లు. "పత్రికలు కొనే స్థోమత నాకు లేదుసార్! నా రచనలు పడ్డవాటిని కొందరు పంపుతారు. కొందరు పంపరు. కొన్ని పోస్ట్‌లో పోతాయి. అందువల్ల ఎవరిచేతిలోనైనా పత్రిక వంటిది కనిపిస్తే, నావేమైనా పడ్డాయేమోనని చూడ్డంకోసం అడుగుతుంటాను" అన్నాడు మూర్తి.

ఆ మాటలు వింటుంటే ఆనాడు హోటల్లో జరిగింది జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. తనపేరు చెప్పకుండా తనకా విషయం గుర్తుచేసినట్లనిపించింది. తలకొట్టేసినట్లయింది.

అతను మళ్ళీ చెప్పసాగాడు.

"సార్! ఆ 'ముగింపు లేని కథ' మీకు నచ్చిందన్నారు. అది నాకు బాగా నచ్చిన కథ సార్! దానిని ఇంగ్లీషులో అనువదించి కష్టం మీద ఎంతో ఖర్చుతో టైపు చేయించి అంతర్జాతీయ పోటీకి పంపాను. దానికి బహుమతి వస్తుందని నమ్మకంలేదు కానీ రిజల్టు తెలుసుకోవాలని ఉంటుందిగా! పేపర్లో చూచే శక్తి లైబ్రరీకి పోయి చూసే టైము నాకు లేవు. మీరు చూస్తే నాకు కొంచెం చెప్పండి సార్!" అన్నాడు దీనంగా.

"అన్నట్టు ఆ కథ మీకు కావాలన్నారుగా? అది ఎవరికో ఇచ్చాను. వెతికి సంపాదించి మీకు త్వరలో ఇస్తాను" అన్నాడు మళ్ళీ.

మరికొంచెంసేపు మాట్లాడాక మళ్ళీ కలుస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు వెంకటపతి.

★ ★ ★

నెలరోజులు గడిచింది. ఆనెలంతా టూర్లు, పని ఎక్కువగా ఉండడంతో మళ్ళీ మూర్తిని కలుసుకోలేకపోయాడు.

ఆరోజు అంతర్జాతీయ కథల పోటీ ఫలితాలు వచ్చాయి.

మూర్తికథకి రెండో బహుమతి వచ్చింది. తానూ పంపాడే కానీ ఏమీ రాలేదు.

ఆ శుభవార్త చెప్పాలని మూర్తి హోటల్‌కి వెళ్ళాడు వెంకటపతి. కాని అతను రాలేదని తెలిసి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అతని ఇంటిముందు కొద్దిమంది గుమిగూడి ఉన్నారు.

ఎవరో చనిపోయారు.

దగ్గరికి వెళ్ళి చూసేసరికి - అది మూర్తి శవం.

మూర్తికి టి.బి. ముదిరిందని పనిలోంచి తీసేశారట హోటల్‌వాళ్ళు. తిండీతిప్పలు సరిగాలేక, మందులు లేక నానాయాతనపడి, ఆ పొద్దున్నే నెత్తురు కక్కుకుంటూ కన్ను మూశాడట! ఇరుగుపొరుగువారు శవదహనానికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు. అతని వాళ్ళు ఎవరేనా ఎక్కడుందీ వాళ్ళకి తెలీదు.

వాళ్ళలో ఒకాయన "చాలాసార్లు ఎవరో పతిగార్ని చూడాలని కలవరించాడు బాబూ!" అని అన్నాడు.

"ఆ పతిని నేను సార్!" అన్నాడు ఆత్రంగా.

"చాలా ఆలస్యంగా వచ్చారు సార్! మీరు వస్తే ఈ కవరు ఇమ్మన్నాడు." అంటూ లోపల్నుంచి తెచ్చి ఇచ్చాడు.

అది చూడగానే కడుపులో దేవినట్లయింది వెంకటపతికి. తననే తలచుకుంటూ కన్నుమూసిన వ్యక్తిని చూడలేకపోయినందుకు ఎంతో బాధ కలిగింది. వస్తున్న కన్నీటి ఆపుకుంటూ "నీకు అంతర్జాతీయ పోటీల్లో రెండో బహుమతి వచ్చింది మూర్తీ" అంటూ ఆ పేపరుని ఆ శవం మీద ఉంచాడు. మనసులో 'మూర్తీ ... నీది ముగింపులేని కథ అన్నావు. కాని నీ కథ ఇలా ముగిసిందా?' అని ఎవరో అంటున్నట్లు పదేపదే వినిపించసాగింది.

(యువ మాసపత్రిక, జూన్ 1987)